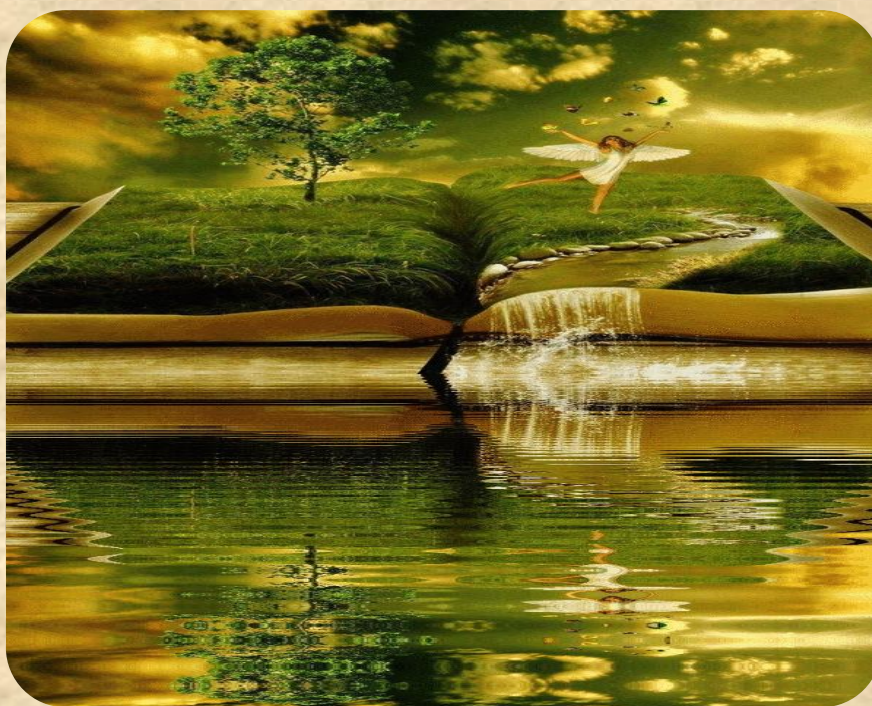

1ο 12/θ ΔΗΜ. ΣΧΟΛΕΙΟ ΣΚΙΑΘΟΥ

ΣΧΕΔΙΟ ΕΡΓΑΣΙΑΣ:

Πέζο – γράφοντας!

ΤΑΞΗ: Γ₂

ΣΧ. ΕΤΟΣ: 2014-2015

ΤΑΥΤΟΤΗΤΑ ΣΧΕΔΙΟΥ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΙ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟΙ:

- Μαθηνού Μπραϊνώ ΠΕ 70
- Παναγιωτέλη Βασιλική ΠΕ 06

Ευχαριστούμε ιδιαίτερως τον κύριο **Γιάννη Μιτζέλο**, τον εικαστικό του σχολείου μας, για τις δημιουργίες που φιλοτέχνησε για το έργο μας.

ΜΑΘΗΤΕΣ ΠΟΥ ΣΥΜΜΕΤΕΙΧΑΝ ΣΤΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ:

Μπαράκου Ευθυμία
Μπόμπαϊ Μαριλίτα
Παπαδημητρίου Μαρία
Παπά Ευαγγελία
Πασχάλη Σταματία
Σανιδά Μαγδαληνή
Σενμπλάκου Μάριος
Σταύρου Καλλιόπη
Τάσσοις-Όκλεϋ Τζακ Ρις
Τόσκα Αριστέα
Τσιμπλιαράκης Γιώργος
Τσιμπλιαράκη Ευανθία
Τσόμπαϊ Άννα
Χαλκιά Κωνσταντίνα-Χριστίνα
Χαρίσης Βασίλης
Χατζηαναστασιάδης Κάρολος
Χούτος Χρήστος

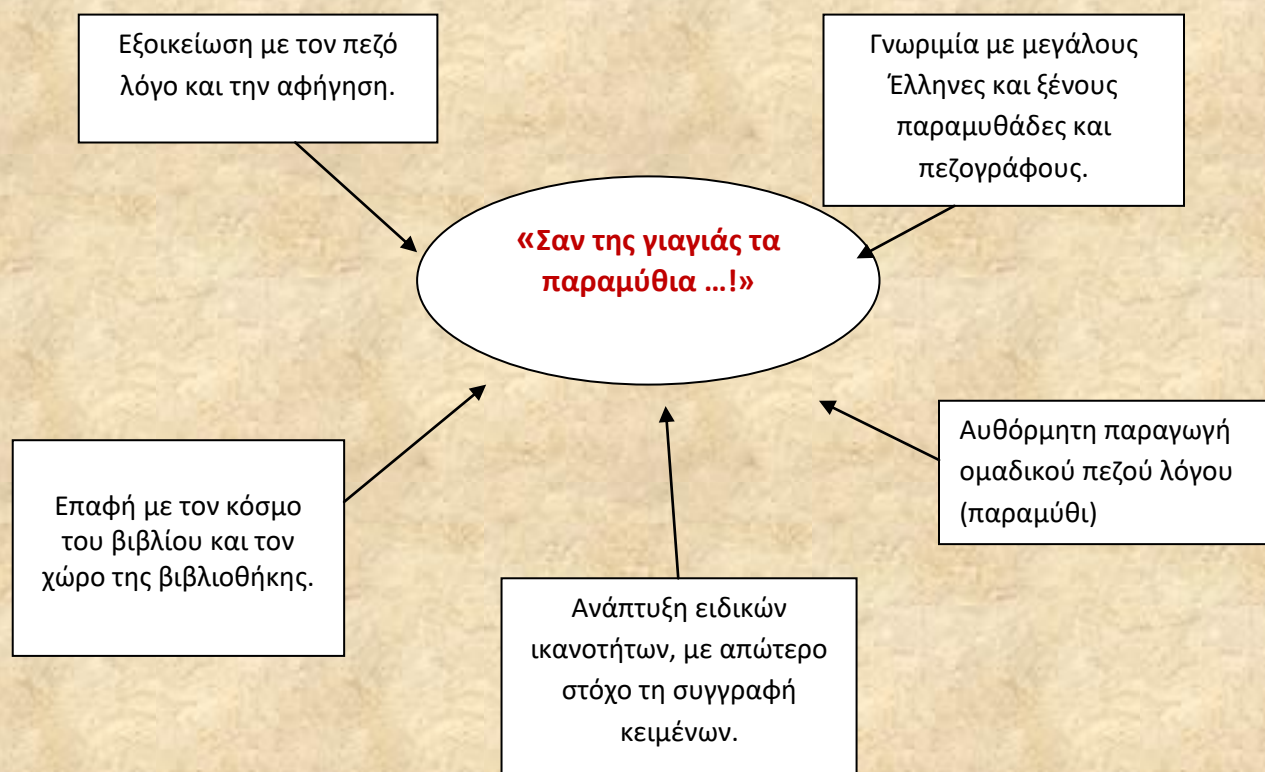
ΑΠΟΤΙΜΗΣΗ-ΑΞΙΟΛΟΓΗΣΗ ΣΧΕΔΙΟΥ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Το παραμύθι αποτελεί μια από τις πρώτες μορφές λογοτεχνικού πεζού λόγου με τον οποίο έρχεται σε επαφή ο άνθρωπος και είναι ακριβώς αυτή η ιδιαίτερη αφήγηση με τις πολύχρωμες εικόνες, τα μαγικά μέρη και τους απίθανους ανθρώπους και πλάσματα που το κάνουν μια από τις πιο αγαπημένες ενασχολήσεις των μικρών παιδιών. Το υλικό από το οποίο είναι φτιαγμένα όλα τα παραμύθια του κόσμου είναι ένα: **η φαντασία!** Αυτό ακριβώς είναι που μας ώθησε να υλοποιήσουμε αυτό το πρόγραμμα – η απεριόριστη και τόσο γοητευτική στην υπερβολή της φαντασία των μικρών μαθητών μας.

Αποφασίσαμε λοιπόν να αποτελέσει η συγγραφή ενός παραμυθιού το θέμα με το οποίο θα ασχοληθούμε κατά τη διάρκεια του τετραμήνου.

Οι τομείς ενασχόλησης διαμορφώθηκαν ως ακολούθως:

ΠΟΙΕΣ ΔΙΑΣΤΑΣΕΙΣ-ΟΨΕΙΣ ΤΟΥ ΘΕΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΕΓΓΙΣΑΜΕ

Συνοπτικά η στοχοθεσία διαμορφώθηκε ως εξής:

ΓΕΝΙΚΟΣ ΣΚΟΠΟΣ:

- Με εφόδιο την παιδική φαντασία, ο κύριος στόχος μας ήταν να αφεθούμε στον κόσμο του παραμυθιού, να εμπνευστούμε από μεγάλους παραμυθάδες, Έλληνες και ξένους, και να δημιουργήσουμε το δικό μας παραμύθι. Με οδηγό τις εικόνες του μυαλού και της καρδιάς μας ξεκινήσαμε αυτό το μαγικό ταξίδι:

**«Παραμύθι – παραμύθι
στο μυαλό μας τυλιγμένο
στο χαρτί ξεδιπλωμένο.»**

ΣΤΟΧΟΙ:

- Οι μαθητές και οι μαθήτριες να ταξιδέψουν στον κόσμο του παραμυθιού, να απολαύσουν φανταστικές ιστορίες, να νιώσουν, να δημιουργήσουν.
- Να μάθουν να χρησιμοποιούν τη φαντασία τους και να παράγουν πεζό λόγο.
- Να χρησιμοποιήσουν τις ιδέες τους για να σκεφτούν αναδρομικά πάνω σε ήδη υπάρχουσα ιστορία με σκοπό τη δημιουργία της δικής τους εκδοχής.
- Να οξύνουν τη σκέψη και τη δημιουργικότητα τους, δουλεύοντας ομαδικά έχοντας έναν συγκεκριμένο στόχο προς επίτευξη.
- Να μάθουν να διακρίνουν πίσω από τις εικόνες και την αφήγηση του παραμυθιού το ηθικό δίδαγμα που ο/η συγγραφέας ήθελε να προσδώσει σε αυτό.
- Να περάσουν όμορφα και παραγωγικά κατά τη διάρκεια εκπόνησης του προγράμματος και να μάθουν κοινωνικές δεξιότητες με παιγνιώδη τρόπο.

Για την υλοποίηση του προγράμματος αξιοποιήθηκαν οι ώρες της Ευέλικτης Ζώνης. Στο πλαίσιο της πραγματοποίησής του, όμως, ενεπλάκησαν και άλλα μαθήματα του ωρολογίου προγράμματος και ευνοήθηκαν οι διαθεματικές συνδέσεις, οι οποίες προάγουν τη μάθηση. Πιο συγκεκριμένα, ως πεδία σύνδεσης αναφέρουμε, ενδεικτικά, τα εξής:

➤ ΓΛΩΣΣΑ

Ανάγνωση και ανάλυση κλασικών παραμυθιών και συζήτηση για τα ηθικά δίδαγματα που μεταφέρουν σε μικρούς και μεγάλους.

➤ ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΑΓΩΓΗ

Παιχνίδια ρόλων , δραματοποιήσεις.

➤ ΑΓΓΛΙΚΑ

Ανάγνωση και μελέτη κλασικών παραμυθιών στην Αγγλική γλώσσα, ως μέρος της διδακτέας ύλης.

➤ ΕΙΚΑΣΤΙΚΑ

Απεικόνιση σκηνών του παραμυθιού και εικονογράφηση του τελικού προϊόντος.

ΥΛΙΚΟ:

✓ ΟΠΤΙΚΟ-ΑΚΟΥΣΤΙΚΟ ΥΛΙΚΟ

- ΟΣΚΑΡ ΟΥΑΪΛΑΝΤ – Ο εγωιστής γίγαντας
https://www.youtube.com/watch?v=67om9xxa_zl
- ΠΛΑΤΩΝ, ΠΟΛΙΤΕΙΑ – Ο μύθος του δαχτυλιδιού του Γύγη
http://www.greeklanguage.gr/greekLang/ancient_greek/tools/corpora/anthology/content.html?t=525
- AESOP – The ant and the cricket (ΑΙΣΩΠΟΣ – Ο τζίτζικας κι ο μέρμηγκας)
<http://ebooks.edu.gr/modules/ebook/show.php/DSDIM-C107/736/4822,21971/>

MB2U3Lesson_1.mpg

MB2U3Lesson_2.mpg

MB2U3Lesson_3.mpg

- HANS CHRISTIAN ANDERSEN – The emperor's new clothes
(ΧΑΝΣ ΚΡΙΣΤΙΑΝ ΑΝΤΕΡΣΕΝ - Τα καινούργια ρούχα του αυτοκράτορα)
<http://ebooks.edu.gr/modules/ebook/show.php/DSDIM-C107/736/4822,21958/>

MB2U6Lesson_1.mpg

MB2U6Lesson_2.mpg

MB2U6Lesson_3.mpg

Πλάτωνος
«Πολιτεία»
Η αλληγορία του Σπηλαίου

ΣΥΝΟΠΤΙΚΗ ΚΑΤΑΓΡΑΦΗ ΤΗΣ ΧΡΟΝΙΚΗΣ ΕΞΕΛΙΞΗΣ ΤΟΥ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΟΣ

ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 2015

- Οι μαθητές και οι μαθήτριες της τάξης μοιράστηκαν σε 4 ομάδες εργασίας, τα ονόματα των οποίων αναφέρονται και στην ποιητική περίληψη που έγραψαν τα παιδιά για να εμπλουτίσουν την ιστορία τους και να συνδέσουν τα δύο παραμύθια:

- Ομάδα Γαλανούπολη
- Ομάδα Γαλανερία
- Ομάδα Γιγαντούπολη
- Ομάδα Παραμυθούπολη

- Ξεκινώντας το ταξίδι μας στον μαγικό κόσμο του παραμυθιού και ως μέρος της σχολικής ύλης στο μάθημα της Γλώσσας και των Αγγλικών, κάναμε ανάγνωση και ανάλυση τριών κλασικών παραμυθιών της παγκόσμιας λογοτεχνίας, καθώς επίσης και του μύθου του Μάνη και του γίγαντα από την Πολιτεία του Πλάτωνα:

1. Το δαχτυλίδι του Γύγη (ΠΛΑΤΩΝΑΣ –ΠΟΛΙΤΕΙΑ 358b-360d)
2. Ο Εγωιστής Γίγαντας (ΟΣΚΑΡ ΓΟΥΑΪΛΝΤ)
3. The Ant and the Cricket (AESOP)
4. The Emperor's New Clothes (HANS CHRISTIAN ANDERSEN)

Επικεντρωθήκαμε στο νόημα που κάθε ιστορία ήθελε να επικοινωνήσει στο τέλος και δώσαμε τον απαραίτητο χρόνο έτσι ώστε να γίνει κατανοητό ότι το παραμύθι ως μορφή λογοτεχνίας χρησιμοποιεί το απίθανο στοιχείο για να οδηγήσει τους αναγνώστες σε μια πληρέστερη κατανόηση του τελικού ηθικού διδάγματος.

Σημείο αναφοράς μας υπήρξε η βιβλιοθήκη του σχολείου, αλλά, εκτός από την ανάγνωση του χαρτόδετου παραδοσιακού βιβλίου, κάναμε χρήση της τεχνολογίας και παρακολουθήσαμε στην ιστοσελίδα του digital schools, καθώς επίσης και στο διαδίκτυο, τις ιστορίες ψηφιοποιημένες.

MΑΡΤΙΟΣ 2015 - ΑΠΡΙΛΙΟΣ 2015

Στην επόμενη φάση του προγράμματός μας, διαβάσαμε το παραμύθι «Γαλανερία» της εκπαιδευτικού Αγγλικών Βασιλικής Παναγιωτέλη, το οποίο αποτέλεσε το έναυσμα για τη συγγραφή του δικού μας παραμυθιού.

Περίληψη Γαλανερίας

Η ζωή κυλάει ήρεμα στην Γαλανερία, ένα παραλιακό χωρίο με καταγάλανα νερά, ώσπου μια μέρα ένα αναπάντεχο αντικείμενο έρχεται να διαταράξει τη γαλήνη των κατοίκων. Ένα πελώριο κουμπί κατακυλάει απ' το ψηλό βουνό για να καταλήξει στην θάλασσα, προκαλώντας τον τρόμο στους κατοίκους. Όμως, ο Σπορούλης, ένα μικροκαμωμένο παιδάκι, αποφασίζει να αναζητήσει τον γιγάντιο κάτοχο του κουμπιού αψηφώντας τον κίνδυνο. Θα κινδυνεύσει πραγματικά όταν θα συναντήσει τελικά τον γίγαντα Σκουντούφλη ή μήπως αυτή η συνάντηση θα είναι η αρχή μιας όμορφης φιλίας; Ας διαβάσουμε την ιστορία τους...

Μετά την ανάγνωση ακολούθησε συζήτηση για τα ηθικά διδάγματα του παραμυθιού (στερεότυπα-μέγεθος, καλοσύνη, αλληλεγγύη) και ανάλυση του χαρακτήρα του κεντρικού ήρωα, του γίγαντα Σκουντούφλη, σχετικά με το μέγεθός του και το παρελθόν του.

Αποφασίσαμε να γυρίσουμε τον χρόνο πίσω, στα παιδικά του χρόνια, και να γράψουμε για τη ζωή του τότε που δεν ήταν γίγαντας, αλλά ένα φυσιολογικό παιδί όπως όλα τα άλλα.

Στα παιδιά δόθηκαν συγκεκριμένα ερωτήματα πάνω στα οποία έπρεπε να δουλέψουν, έτσι ώστε να υπάρχει ομοιογένεια σκέψεων σε όλες τις ομάδες:

- **Ποιος ήταν αληθινά ο γίγαντας;**
- **Ήταν πάντα τόσο τεράστιος;**
- **Πώς ήταν σαν παιδί;**

Επειδή ως γίγαντας είχε καλό χαρακτήρα, **αναστρέψαμε** αυτό το στοιχείο της αρχικής ιστορίας και τον μετατρέψαμε σε ένα **κακό** παιδί. Αρχίσαμε σχεδιάζοντας τον «σκελετό» του παραμυθιού μας, βρίσκοντας **τα τρία στάδια** πάνω στα οποία έπρεπε να εργαστούν οι ομάδες.

Υπήρξε ενεργή εμπλοκή όλων των μελών των ομάδων στην καταγραφή του παρελθόντος του ήρωα μας και άμεση σύνδεση των πράξεών του με τις συνέπειες που αυτές επιφέρουν.

ΤΑ 3 ΣΤΑΔΙΑ ΣΥΓΓΡΑΦΗΣ ΤΟΥ ΠΑΡΑΜΥΘΙΟΥ ΜΑΣ

1. Αίτια και σταδιακή άσχημη εξέλιξη του χαρακτήρα του ήρωα μας

Επειδή πιστεύουμε πως «**Ουδείς εκών κακός**», έπρεπε να αναρωτηθούμε πάνω στις αιτίες που ο γίγαντάς μας, ως παιδί, είχε άσχημο χαρακτήρα. Βρίσκοντας τις αιτίες, συνεχίσαμε περιγράφοντας τις άσχημες πράξεις του. Ετέθη το ερώτημα:

- **Γιατί έγινε ζωηρός, άτακτος και κακός;**
- **Πώς εξελίχτηκε ως χαρακτήρας;**

Οι ομάδες απάντησαν στο ερώτημα περιγράφοντας τον ήρωα μας μέσα από παραδείγματα συμπεριφοράς στην καθημερινότητά του. Πάνω σε αυτά αρχίσαμε το «χτίσιμο» του παραμυθιού μας.

Παραθέτουμε ενδεικτικά μερικές από τις ιδέες των παιδιών:

Μεγάλωσε σε
εχθρικό
περιβάλλον...

Οι φίλοι του δεν
νοιάζονταν για
αυτόν...

Οι φίλοι του
τον ζήλευαν...

Ήταν εγωιστής και
σκέφτονταν μόνο
τον εαυτό του...

Τρόμαζε τα ζώα
και έκοβε τις
ουρές των
αλόγων..

Αντιμιλούσε
στους γονείς και
τους δασκάλους
του...

Φόβιζε τα
μικρά
παιδιά...

Έκοβε τα
λουλούδια...

Έσπαζε και
χαλούσε τα
παιχνίδια των
άλλων παιδιών...

2. Τιμωρία από τη φύση - μετάνοια

Επειδή το καλό υπερσχύει του κακού, έπρεπε στο παραμύθι μας να δοθεί η έννοια της δικαίωσης. Ετέθη το ερώτημα:

- **Ποιος και με ποιο τρόπο «τιμώρησε» το άτακτο παιδί;**

Μέσα από τις απαντήσεις προέκυψε η βέλτιστη λύση σ' αυτό το ερώτημα. Η ίδια η φύση επέλεξε μια ιδιαίτερη τιμωρία για τις αταξίες του παιδιού, μια τιμωρία καταλυτική για την εξέλιξη του χαρακτήρα του.

Κάθε αταξία τον έκανε πιο μικρό σε μέγεθος, με αποτέλεσμα να γίνεται όλο και πιο μικροσκοπικός όσο συνέχιζε την κακή συμπεριφορά.

3. Καλές πράξεις – μεταμόρφωση σε γίγαντα

Συνδέοντας τις πράξεις με τις συνέπειες και επειδή η καλοσύνη πάντα επιβραβεύεται και με το παραπάνω, οι ομάδες επικεντρώθηκαν στην καταγραφή της αλλαγής συμπεριφοράς του ήρωα μας από τη στιγμή που κατάλαβε την «τιμωρία» της φύσης.

Αμέσως άρχισε η σταδιακή γιγαντοποίησή του μέσα από τις καλές πράξεις και τον σεβασμό προς τους συνανθρώπους του και το περιβάλλον.

ΜΑΪΟΣ 2015

Τελικό στάδιο – Σύνδεση με την Γαλανερία

- Ατομική και ομαδοσυνεργατική συγγραφή του παραμυθιού στην τελική του μορφή: περιγραφή της παιδικής ηλικίας του γίγαντα Σκουντούφλη και των σημαντικών εμπειριών που τον οδήγησαν στην ενήλικη ζωή που διηγείται η Γαλανερία.
- Ιδεοκαταιγισμός για ανεύρεση του κατάλληλου τίτλου για το παραμύθι μας.
- Συγγραφή του τραγουδιού – γέφυρα που θα ενώσει ομαλά τις δύο ιστορίες.

Ολοκλήρωση του προγράμματος

- Με την ολοκλήρωση της συγγραφής του παραμυθιού μας, θεωρήσαμε σωστό να αφιερώσουμε λίγο χρόνο για να συζητήσουμε τα **ηθικά διδάγματα** που τη διατρέχουν (αναστοχασμός).
- Προχωρήσαμε στην ανάγνωση της ιστορίας μας και αποφασίσαμε ποιες από τις εμπειρίες του γίγαντα που περιγράψαμε μπορούν να γίνουν **εικόνες** για να συνοδέψουν τις λέξεις μας (εικονογράφηση).
- Τέλος, στα πλαίσια διάχυσης του έργου μας στη σχολική κοινότητα:
 - ✓ προχωρήσαμε στη δραματοποίηση της ιστορίας μας
 - ✓ αναρτήσαμε το παραμύθι μας στο blog του σχολείου μας
 - ✓ παρουσιάσαμε το τελικό προϊόν σε έντυπη μορφή και σε e-book

Ακολουθούν:

- 1. Το παραμύθι «Γαλανερία»**
- 2. Το παραμύθι των μαθητών και των μαθητριών μας**

Καλή ανάγνωση!

Ο Γίγαντας Σκουντούφλης

Γαλανερία

Μια συνηθισμένη μέρα ξημέρωνε στη Γαλανερία, ένα ήσυχο μικρό και παραλιακό χωριουδάκι, που είχε πάρει το όνομά του από τα καταγάλανα νερά του. Ο ήλιος είχε ήδη ανατείλει από τη θάλασσα και οι φωνές των ανθρώπων που ετοιμάζονταν για τις δουλειές τους ακούγονταν απ' όλα τα σπίτια. Μα πιο πολύ ακούγονταν οι φωνές των παιδιών που ξεκινούσαν για το σχολείο τους.

Σε ένα από τα πανέμορφα σπιτάκια που ήταν χτισμένα δίπλα στη θάλασσα ζούσε ο **Σπορούλης** με τη μαμά και τον μπαμπά του. Ο Σπορούλης, που ήταν όνομα και πράγμα, δηλαδή μικρός σαν σπόρος, είχε από ώρα καθίσει μπροστά από ένα ποτήρι γάλα που του φάνταζε απίθανο να χωρέσει στη μικρή κοιλίτσα του. Από το διπλανό δωμάτιο ακούστηκε η φωνή της μαμάς του.

« Κάνε γρήγορα παιδί μου. Πάλι θα αργήσεις να πας στο σχολείο. Ένα ποτήρι γάλα είναι μόνο, πιες το και θα γίνεις μεγάλος και δυνατός». Ο Σπορούλης απρόθυμα άρχισε να το

πίνει. « Είμαι ακριβώς όπως και χθες. Η τσάντα μου είναι το ίδιο βαριά. Καθόλου δε με μεγάλωσε το χθεσινό γάλα» σκέφτηκε λυπημένος καθώς άφηνε το άδειο ποτήρι πίσω στο τραπέζι.

Ξαφνικά το τραπέζι άρχισε να τρέμει, το ποτήρι αναπήδησε για λίγο πάνω του και έγινε κομμάτια πέφτοντας στο πάτωμα. Ένας τρομερός ήχος ακούστηκε παντού ταραζώντας την ηρεμία του πρωινού στη Γαλανερία. Ο Σπορούλης έτρεξε στο παράθυρο, το άνοιξε και αυτό που αντίκρισαν τα μάτια του ήταν το πιο απίστευτο πράγμα που είχε δει ποτέ του. Το λιμάνι του χωριού ήταν σαν να είχε χτυπηθεί από τυφώνα. Τα νερά της θάλασσας είχαν βγει στη στεριά μαζί με τις βάρκες. Ανάστατοι όλοι έτρεχαν προς το λιμάνι φωνάζοντας πως κάτι τεράστιο είχε κατακυλήσει από το βουνό και είχε πέσει με γδούπο στη θάλασσα. Αλλά κανείς δε μπορούσε να πει με σιγουριά τι ήταν. Το μόνο που συμφωνούσαν όλοι ήταν το χρώμα και το σχήμα του. **Κατακόκκινο και ολοστρόγγυλο.**

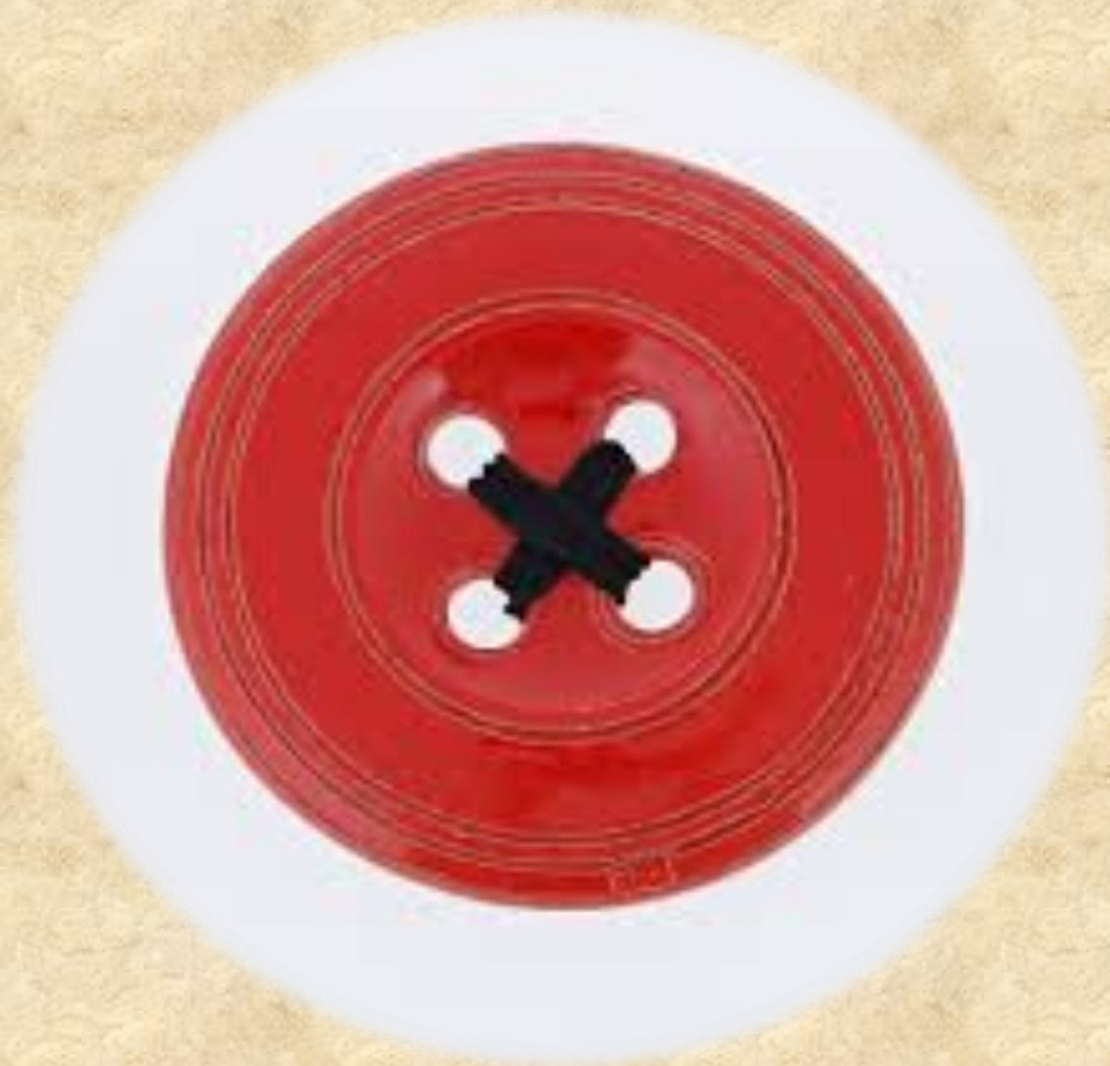
Οι πιο θαρραλέοι του χωριού έτρεξαν αμέσως στις βάρκες τους, όσες είχαν μείνει μέσα στο νερό δηλαδή, κι έβαλαν πλώρη προς το παράξενο αντικείμενο. Όταν έφτασαν στο σημείο που το είχαν δει να βυθίζεται πριν λίγη ώρα, έριξαν τα δίχτυα τους και άρχισαν να σαρώνουν το βυθό πιθαμή προς πιθαμή. Οι υπόλοιποι τους παρακολουθούσαν με κάτι μάτια πελώρια από αγωνία και περιέργεια. Η ώρα περνούσε, οι ψαράδες όργωναν τη θάλασσα μα κανείς δεν έβρισκε τίποτα.

Τη στιγμή που ήταν έτοιμοι να σταματήσουν, καθώς είχαν πια κουραστεί, από μια μικρή βάρκα που είχε πάει αρκετά πιο μακριά από όλες τις άλλες, ακούστηκε μια φωνή.

« Ελάτε να με βοηθήσετε. Έπιασα κάτι βαρύ».

Μέσα σε ελάχιστο χρόνο βρέθηκαν και οι υπόλοιποι βαρκάρηδες εκεί. Ένωσαν τα δίχτυα τους και άρχισαν να

τραβάνε όλοι μαζί. Τραβούσαν, τραβούσαν ώσπου φάνηκαν τα δίχτυα, με ένα τεράστιο **κατακόκκινο κουμπί** και κάμποσα ψάρια μέσα τους. Τέσσερις μεγάλες τρύπες είχε στο κέντρο του και στη μια από αυτές είχε σφηνωθεί ένα **παιχνιδιάρικο δελφίνι**. Με δυσκολία μεγάλη κατάφεραν τελικά να το βγάλουν στην ακτή.

Όλοι έτρεξαν να το δουν από κοντά. Ήταν τόσο μεγάλο που τα παιδιά, περίεργα καθώς ήταν, είχαν ανέβει όλα πάνω του. Ο πρόεδρος του χωριού φόρεσε τα γυαλιά του κι αφού το κοίταξε καλά είπε ξύνοντας το κεφάλι του:

« Πολύ φοβάμαι ότι θα έχουμε φασαρίες στη Γαλανερία μας. Αυτό το κουμπί δε μπορεί παρά να ανήκει σε κάποιον που σίγουρα είναι πολύ μεγαλύτερος από εμάς. Ίσως να είναι **κάποιος κακός γίγαντας** που θα πεινάει στα σίγουρα και σύντομα θα έρθει να μας φάει».

Τα πρόσωπα όλων γέμισαν φόβο κι άρχισαν να μιλούν μεταξύ τους για τη συμφορά που τους είχε βρει στα καλά καθούμενα.

Μόνο ο Σπορούλης φαινόταν να διασκεδάζει με αυτό που μόλις είχε ακούσει.

« Ένας τεράστιος άνθρωπος είναι απλώς» σκέφτηκε «και σίγουρα είναι στενοχωρημένος που έχασε το όμορφο κουμπί του. Πρέπει να πάω να τον βρω».

Χωρίς να χάσει χρόνο έτρεξε σπίτι του και γέμισε το σακίδιο που είχε με λίγα τρόφιμα και νερό και ξεκίνησε.

Ακολουθώντας για ώρα το στριφογυριστό μονοπάτι που περνούσε μέσα από το δάσος, κάθε τόσο έκανε μια στάση και κοιτούσε το όμορφο μικρό χωριουδάκι του, που όσο απομακρυνόταν φάνταζε όλο και πιο μικρό. Μπροστά του απλωνόταν **το βουνό που στην κορφή του είχε ένα ηφαίστειο**.

Αυτό το ηφαίστειο εδώ και πολλά χρόνια κοιμόταν, κι έτσι η Γαλανερία και οι κάτοικοί της δεν κινδύνευαν.

Ο ήλιος είχε αρχίσει να δύει όταν ο μικρός Σπορούλης έφτασε στην κορυφή του βουνού. Πλησίασε στην άκρη του κρατήρα που ήταν σαν μια τεράστια τρύπα και που από εκεί έβγαζε κάποτε φωτιά και λάβα το ηφαίστειο. Ξαφνικά

ακούστηκε ένα δυνατό μουγκρητό κι ένωσε τη γη να τρέμει κάτω από τα μικροσκοπικά του πόδια.

«Μανούλα μου» φώναξε τρομαγμένος «ξύπνησε το ηφαίστειο!» Κι ενώ ετοιμαζόταν να τρέξει να σωθεί, ακούστηκε ένα δεύτερο μουγκρητό που αυτή τη φορά όμως έμοιαζε με φωνή που κάτι έλεγε.

Τέντωσε τα αυτιά του κι άκουσε προσεκτικά.

« Ωωωχ, ωχ, ωχ, ωχ! Πονάω...».

Κάποιος έδειχνε να υποφέρει πολύ. Έσκυψε μέσα στο ηφαίστειο και είδε έναν τεράστιο άνθρωπο να κάθεται καταγής και να κρατάει με τα πελώρια χέρια του το κεφάλι του.

Στην αρχή φοβήθηκε έτσι δυνατά που ακουγόταν το μουγκρητό του. Ύστερα από λίγο όμως τον λυπήθηκε και άρχισε να του φωνάζει.

«Ε ψιτ, κύριε γίγαντα, εδώ επάνω είμαι». Τα μάτια του γίγαντα γύρισαν προς το μέρος του και άνοιξαν διάπλατα.

«Τι μικρό πλασματάκι είναι αυτό!» αναρωτήθηκε. « Είσαι κάποιο μικρό ξωτικό του δάσους;» τον ρώτησε.

Ο Σπορούλης έπεσε κάτω από τα γέλια. « Όχι» του φώναξε « είμαι ένα μικρό παιδάκι και ζω στη Γαλανερία που είναι κάτω, κοντά στη θάλασσα. Ήρθα για να σου πω πως βρήκαμε το κουμπί σου».

« Το κουμπί μου;» αναρωτήθηκε. Έσκυψε το κεφάλι του και κοίταξε την κίτρινη ζακέτα του. Το κουμπί του έλειπε!

« Σε ευχαριστώ πολύ, μικρούλη, που ήρθες να μου το πεις».

« Σπορούλη με λένε» του είπε εκείνος χοροπηδώντας. « Έλα τώρα, βγες από εκεί μέσα και ακολούθησέ με».

« Ξέρεις, δεν μπορώ να βγω. Αφηρημένος, σκουντούφλησα και έπεσα μέσα, μα όσο κι αν προσπάθησα να βγω, δεν τα κατάφερα».

Αυτό ήταν ένα πρόβλημα καθώς ο γίγαντας ήταν τεράστιος και ακόμη κι αν όλοι οι κάτοικοι της Γαλανερίας έρχονταν για να τον τραβήξουν, θα ήταν αδύνατο να τον βγάλουν από κει. Έπρεπε να σκεφτεί κάποιο τρόπο για να τον βοηθήσει. Περπατούσε πέρα δώθε ξύνοντας το κεφαλάκι του. Ξαφνικά μια ιδέα έκανε το μουτράκι του να λάμψει από χαρά.

«Αυτό ήταν!» σκέφτηκε. « Θα του πω κάτι πολύ γλυκό, θα συγκινηθεί και τότε θα αρχίσει να κλαίει. Σύντομα ο λάκκος θα γεμίσει από τα δάκρυά του και θα μπορέσει να βγει!»

Πλησίασε και έσκυψε προς το μέρος του γίγαντα.

« Ε ψιτ! Θέλεις να μιλήσουμε για να περάσει η ώρα;»

« Ναι!» φώναξε εκείνος, χαρούμενος που είχε παρέα.

« Για πες μου καταρχήν, πώς σε λένε;» είπε ο Σπορούλης.

« Με λένε Σκουντούφλη».

« Α! Έτσι εξηγείται το πώς βρέθηκες εκεί μέσα!» είπε ο Σπορούλης. « Και για πες μου, έχεις μαμά και μπαμπά;»

Αυτό ήταν! Με το που έκανε αυτή την ερώτηση ο Σπορούλης, το πρόσωπο του γίγαντα άλλαξε. Τα φρύδια του σχεδόν έσμιξαν το ένα με το άλλο και τα μάτια του μίκρυναν απίστευτα καθώς γέμισαν από **δάκρυα**. Ήταν ολοφάνερο το πόσο τον συγκίνησε αυτό που μόλις είχε ακούσει.

« Ο μπαμπάς μου κι η μαμά μου δεν ζουν πια. Γέρασαν και αρρώστησαν και μια μέρα σαν όλες τις άλλες πέθαναν παρέα και με άφησαν μόνο μου. Τους έθαψα στην κορυφή του απέναντι βουνού».

« Θα πρέπει να σου λείπουν πολύ» είπε ο Σπορούλης.

Τα δάκρυα έτρεχαν ποτάμι από τα μάτια του γίγαντα. Τον λυπήθηκε αλλά ήταν ο μόνος τρόπος για να μπορέσει να τον βγάλει από εκεί. Σύντομα, λοιπόν, ο τεράστιος κρατήρας πλημμύρισε και τότε έγινε το θαύμα. **Ο γίγαντας Σκουντούφλης κολυμπούσε μέσα στα δάκρυά του** και είχε σχεδόν φτάσει στην επιφάνεια! Άπλωσε τις χερούκλες του και πιάστηκε από ένα τεράστιο βράχο. Με ένα πήδο βρέθηκε έξω και άρχισε να χοροπηδάει από τη χαρά του που είχε ελευθερωθεί.

« Έλα!» του φώναξε ο Σπορούλης. « Πάμε να γνωρίσεις τους κατοίκους της Γαλανερίας.

« Ε, πού πας; Θα μας πάρει η νύχτα αν πάμε τόσο αργά. Τα ποδαράκια σου είναι μια σταλιά. Ανέβα στο χέρι μου» είπε ο γίγαντας και κατέβασε την ανοιχτή του παλάμη στο έδαφος.

Με μιας ο Σπορούλης βρέθηκε πάνω της και ένωσε μια απίστευτη ζεστασιά καθώς ο γίγαντας την έκλεισε τρυφερά γύρω του, προσέχοντας να μην τον λιώσει έτσι μικρούλης που ήταν. Ξεκίνησαν παρέα, λοιπόν, για το όμορφο και φιλόξενο χωριουδάκι. Με μεγάλα βήματα κατέβηκε την πλαγιά ο γίγαντας, προσέχοντας να μην πατήσει με τα τεράστια πόδια του τα όμορφα και καταπράσινα δέντρα του δάσους.

Στην Γαλανερία όλοι ήταν ακόμη ανάστατοι και μαζεμένοι στο λιμανάκι γύρω από τον πρόεδρο, που τους έλεγε ότι έπρεπε να σκεφτούν πώς θα πολεμήσουν τον κακό γίγαντα. Ξαφνικά η γη άρχισε να τρέμει κάτω από τα πόδια τους και από τη μεριά του δάσους ακούστηκαν φτερουγίσματα πουλιών, που έφευγαν δεξιά και αριστερά τρομαγμένα. Γύρισαν όλοι προς τα εκεί που ακούγονταν ο σαματάς και άνοιξαν τα μάτια διάπλατα. Ο γίγαντας ήταν ήδη εκεί!

« Θεούλη μου!» φώναξε ένας ψαράς που ήταν πάνω στη βάρκα του και με έναν πήδο βρέθηκε στη θάλασσα. Το ίδιο έκαναν και οι υπόλοιποι και μέσα σε λίγη ώρα σχεδόν όλοι οι κάτοικοι της Γαλανερίας είχαν ριχτεί στη θάλασσα και κολυμπούσαν όσο μπορούσαν πιο γρήγορα για να σωθούν από το θεριό!

« Σταθείτε!» τους φώναξε ο Σπορούλης που βρισκόταν ακόμη στο χέρι του γίγαντα. « **Είναι καλός. Δεν θα σας κάνει κακό**». Βγήκαν σιγά-σιγά όλοι από τη θάλασσα και πλησίασαν διστακτικά προς το μέρος από όπου άκουσαν τη φωνή του Σπορούλη.

« Πού είσαι παιδί μου;» φώναξε η μαμά του.

« Εδώ είμαι» απάντησε εκείνος και ζήτησε από τον γίγαντα να τον κατεβάσει στο έδαφος.

Τον άφησε προσεκτικά και έμεινε να κοιτάζει με απορία τα μικρά τούτα ανθρωπάκια που έστυβαν τα ρούχα τους καθώς είχαν γίνει μούσκεμα από το αναπάντεχο κολύμπι.

« Είσαι στ' αλήθεια καλός;» τον ρώτησε ο πρόεδρος.

« Ναι» είπε ο γίγαντας. « Δεν έχετε να φοβηθείτε τίποτα από μένα. Είμαι πολύ χαρούμενος που βρήκατε το κουμπί μου και θα κάνω ότι μου ζητήσετε για να σας ευχαριστήσω».

« Μα δεν χρειάζεται να κάνεις τίποτα» του είπε ο πρόεδρος.

« Σας παρακαλώ» είπε εκείνος. « Θέλω να κάνω κάτι για το όμορφο χωριό σας».

Ο πρόεδρος σκέφτηκε λίγο και μετά γύρισε προς τη θάλασσα και του είπε δείχνοντας με το χέρι του.

« Να, εκεί στο βάθος θέλαμε από καιρό να φτιάξουμε έναν **κυματοθραύστη**. Τις ημέρες που έχει κακοκαιρία έρχονται πελώρια κύματα, που χτυπούν με μανία τις βάρκες μας και οι

περισσότερες παθαίνουν ζημιές και πρέπει συνέχεια να τις επισκευάζουμε».

Ο γίγαντας χαμογέλασε και κάνοντας μεταβολή έφυγε προς το βουνό. Ύστερα από λίγο εμφανίστηκε, μόνο που περπατούσε πιο βαριά αυτή τη φορά καθώς οι τσέπες του ήταν γεμάτες από βράχια τεράστια, που για αυτόν όμως έμοιαζαν με πέτρες. Προχώρησε αργά μέσα στη θάλασσα μέχρι το σημείο που του είχε δείξει ο πρόεδρος και άρχισε να αδειάζει τις πέτρες εκεί. Αυτό έγινε αρκετές φορές ώσπου στο τέλος ένας πελώριος

κυματοθραύστης είχε σχηματιστεί γύρω από το όμορφο λιμανάκι της Γαλανερίας.

Όλοι τότε, μην μπορώντας να κρατηθούν από τη χαρά τους άρχισαν να χοροπηδούν γύρω από τον τεράστιο φίλο τους. Η

ώρα πέρασε και κουρασμένοι πια όλοι άρχισαν να επιστρέφουν στα όμορφα σπιτάκια τους, αφού πρώτα χαιρετούσαν τον καλό γίγαντα. Τελευταίος στάθηκε μπροστά του ο Σπορούλης.

« Πού θα πας να κοιμηθείς;» τον ρώτησε.

« Εκεί» απάντησε εκείνος δείχνοντας το δάσος.

Μια στενοχώρια απλώθηκε στην καρδιά του Σπορούλη όταν κατάλαβε πόσο μόνος πρέπει να ένιωθε ο απίστευτα γιγαντόσωμος φίλος του.

« Καληνύχτα» του είπε. « Να έρθεις πάλι αύριο σε παρακαλώ».

Εκείνος του έδωσε τον λόγο του, γύρισε την πλάτη του στην όμορφη Γαλανερία και τράβηξε για το δάσος. Όταν έφτασε στην αγαπημένη του γωνιά, κουλουριάστηκε και γρήγορα αποκοιμήθηκε.

Η επόμενη μέρα ξημέρωσε και ο Σπορούλης είχε βγει στο δρόμο και περίμενε.

« Να 'τος!» φώναξαν κάποια παιδιά που έπαιζαν στην άλλη άκρη του δρόμου.

Πράγματι ο γίγαντας, φορώντας την πανέμορφη κίτρινη ζακέτα του, που του την είχε φτιάξει η μαμά του λίγο πριν πεθάνει, είχε έρθει και με ένα πήδο βρέθηκε μπροστά στο μικρό του φίλο.

« Καλημέρα!» φώναξε.

Όλοι βγήκαν και τον καλωσόρισαν. Αυτή η μέρα ήταν ξεχωριστή. Έκαναν **μια μεγάλη γιορτή προς τιμήν του νέου φίλου τους** και τον έγραψαν κι αυτόν στα επίσημα βιβλία τους ως κάτοικο της Γαλανερίας. Εκείνος με δάκρυα στα μάτια τους ευχαρίστησε. Αμέσως μετά τον περίμενε μια ακόμα έκπληξη. Του είχαν φτιάξει μια όμορφη ζεστή γωνιά για να μένει κοντά τους και να μην νιώθει μόνος. Μην μπορώντας πια να κρατηθεί από τη χαρά του εκείνος άρχισε να σκορπάει φιλιά με τα τεράστια χέρια του και να στριφογυρίζει κάνοντας πιρουέτες σαν χαζός. Όλοι ξέσπασαν σε γέλια και έστησαν ένα τρελό χορό γύρω του κρατώντας ο ένας το χέρι του άλλου.

Ο γίγαντας γεμάτος ευτυχία έσκυψε, πήρε το Σπορούλη στη χούφτα του και τον ανέβασε στον ώμο του.

« Για πάντα φίλοι» του είπε.

« Για πάντα» είπε κι ο Σπορούλης, δίνοντάς του ένα γλυκό φιλί στο ροδοκόκκινο μάγουλό του.

Βασιλική Παναγιωτέλη
Εκπαιδευτικός Αγγλικής Γλώσσας

ΣΑΣ ΠΑΡΑΘΕΤΟΥΜΕ «ΤΗΣ ΤΑΞΗΣ ΜΑΣ ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ»

Χαρές και γλέντια έχουν οι κάτοικοι της όμορφης Γαλανερίας σήμερα, μα πιο πολύ χαίρονται τα παιδιά. Όλα μαζί σέρνουν τον χορό, τραγουδώντας με μια φωνή:

Σαν ηλιαχτίδα στις Γαλανερίας
τη θάλασσα εκσφενδονίστηκε ένα τεράστιο κόκκινο κουμπί
και όλοι οι κάτοικοι μαζεύτηκαν να δουν
τι είχε συμβεί;

Το έβγαλαν όλοι μαζί απ' τη θάλασσα
τη δροσερή, μα τρόμαξαν πολύ.
Όλοι αναρωτιούνταν: «Ποιανού να 'ναι το κουμπί;»
και έστειλαν τον μικρό Σπορούλη να τον βρει.

Ο Σπορούλης το μυστήριο ήθελε να ερευνήσει
και πήγε στο ηφαίστειο μήπως και βρει μια λύση.

Ξαφνικά άκουσε κάτι ουρλιαχτά...

Ήτανε ο γίγαντας που φώναζε δυνατά.

Μες στο ηφαίστειο πεσμένος,

ανήμπορος και σφηνωμένος.

Τον έβγαλε με υπομονή πολύ και στη Γαλανερία
τον πήγε το κουμπί του για να πάρει
κι εκείνος θα τους έκανε όποια ζητούσαν χάρη.

Το κόκκινο κουμπί ήταν η αιτία που βρεθήκαμε μαζί
και γίναμε φίλοι καρδιακοί,
γι' αυτό του ετοιμάσαμε σήμερα μια γιορτή.

Ο γίγαντάς μας είναι εδώ και το
χωριό μας έγινε ακόμα πιο καλό.
Σήμερα όλοι μαζί κάναμε τη Γαλανερία μας
Γιγαντούπολη σωστή.

Μας ήρθε από τη Γαλανούπολη, μα τώρα
πια θα φτιάξουμε μία Παραμυθούπολη.

Ο γίγαντας Σκουντούφλης κοιτούσε γύρω του χαρούμενος όσο
ποτέ και μόλις τελείωσε το τραγούδι μάζεψε γύρω του τα μικρά
παιδιά του χωριού και είπε:

«Με το τραγούδι δεν τα καταφέρνω, μα θα σας πω μια
ιστορία. Θέλετε;»

«Ναι!» φώναξαν όλα με μια φωνή.

Γαλανούπολη

Μια φορά κι έναν καιρό ήταν ένα παιδάκι που ζούσε στη Γαλανούπολη με τον γαλάζιο ουρανό και το έλεγαν **Ρίκο-Πιτσιρίκο**. Δεν ήταν κακό παιδί, όμως στο σχολείο τα μεγάλα παιδιά τον πείραζαν, τον κορόιδευαν και τον χτυπούσαν επειδή τον ζήλευαν, γιατί ήταν άριστος μαθητής.

Το παιδί έκανε υπομονή, όμως η κατάσταση χειροτέρευε και έτσι αποφάσισε να κάνει κι εκείνος το ίδιο, χωρίς να ζητήσει βοήθεια από τους δασκάλους, γιατί φοβόταν πολύ. Άρχισε λοιπόν να χτυπάει τα μεγάλα παιδιά, αλλά του έγινε συνήθεια και μετά τους χτυπούσε όλους.

Πείραζε τους μεγάλους, μα πείραζε και τους μικρούς. Κορόιδευε τους μεγάλους, μα κορόιδευε και τους μικρούς. **Συνήθισε λοιπόν να έχει**

έναν κακό χαρακτήρα...

Όταν χτυπούσε το κουδούνι, έμενε στην τάξη, έσκιζε τις εργασίες των συμμαθητών του και τις κολλούσε στο τετράδιό του ξεγελώντας τον δάσκαλό του. Στο διάλειμμα για να αγοράσει φαγητό δεν περίμενε τη σειρά του, αλλά άλλες φορές τραβούσε τα μαλλιά των παιδιών και άλλες πατούσε τα καινούργια τους παπούτσια. Την ώρα της γυμναστικής φρόντιζε να κάνει πάντα ζαβολιές. Έτσι η μπάλα είχε γίνει η καλύτερη φίλη για τα καρούμπαλα.

Όμως το κακό συνεχίστηκε και στη γειτονιά του. Τα απογεύματα πήγαινε στα σπίτια των γειτόνων, τους πατούσε τα παρτέρια, τους έκοβε τα λουλούδια και λέρωνε τους τοίχους των σπιτιών. Ήταν αληθινά ένα πολύ άτακτο παιδί και του άξιζε μια τιμωρία.

Ένα βραδάκι λοιπόν, την ώρα που είχε τρυπώσει στον κήπο του γείτονα, μόλις έκοψε το πρώτο λουλούδι και ετοιμαζόταν να το πατήσει, εκείνο

ζωντάνεψε και του είπε

πως κάθε φορά που θα κόβει λουλούδι και θα το καταστρέφει, **θα γίνεται μικρότερος στο ύψος κατά 2 πόντους.**

Εκείνος δεν πίστεψε το λουλούδι, μα συνέχισε να τα κόβει και να τα πατάει. Έτσι, σιγά-σιγά έγινε ένα πολύ μικρό ανθρωπάκι. Όταν πήγε σπίτι του, κατάλαβε πως είχε γίνει ένας μικρός **νάνος**. Ανέβηκε με δυσκολία στο κρεβάτι του και όλη τη νύχτα έκλαιγε και έβλεπε εφιάλτες.

Την άλλη μέρα το πρωί, μόλις πήγε η μαμά του να τον ξυπνήσει, δεν τον έβρισκε και τρομαγμένη ρωτούσε «Που πήγε το παιδί μου;» Άκουγε τη φωνή του, αλλά δεν τον έβλεπε. Τίναξε λίγο τις κουβέρτες και, όταν είδε το παιδί της, έβαλε τέτοιες φωνές που ακούστηκαν σ' όλη τη Γαλανούπολη.

Εκείνος της εξήγησε τι του είχε συμβεί. Η μαμά του τον πήγε στην κουζίνα και τον ανέβασε η ίδια πάνω στο τραπέζι για να πει το γάλα του. Δεν υπολόγισε, όμως, καλά το μέγεθος της κούπας και ...μπλουμ, έπεσε στον πάτο της. Βάζοντας όλες τις δυνάμεις κατάφερε και βγήκε. Βρεγμένος όπως ήταν,

γλίστρησε κι έπεσε στη μαρμελάδα. Η μαμά του τον πήρε και τον πήγε στον κήπο για να τον πλύνει με το λάστιχο.

Εκεί του ήρθε η σκέψη να αρχίζει να φυτεύει ό,τι είχε καταστρέψει. Γρήγορα-γρήγορα το έσκασε, πήγε στο ανθοπωλείο, μα ο ανθοπώλης απόρησε γιατί άνοιξε μόνη της η πόρτα. Αυτός σκαρφάλωσε σε ένα ράφι, ο ανθοπώλης τρόμαξε, πήρε τη μυγοσκοτώστρα, χτύπησε το ράφι και σηκώθηκε αέρας. Ο Ρίκος πετάχτηκε στο συρτάρι και πήρε κάποιους σπόρους. Μετά έφυγε τρέχοντας χωρίς να πληρώσει.

Σε λίγες μέρες έφυγε μόνος από το σπίτι για να πάει στο δάσος. Τα ζώα ήταν οι μοναδικοί του φίλοι και ήθελε να τους πει τον καημό του. Τα ζώα χάρηκαν που τον είδαν και υποσχέθηκαν να τον βοηθήσουν. Του βρήκαν μια ωραία σπηλιά και του μάζεψαν τροφή και νερό.

Τη νύχτα ο άνεμος του έφερε στα αυτιά κάποιες φωνές. Ήταν οι φωνές των δέντρων που έλεγαν:

«Με της καρδούλας την αγάπη

μεγάλωσε το λουλουδάκι,

ψήλωσε και το παιδάκι.»

Την άλλη μέρα το πρωί πήγε στη σοφή κουκουβάγια, η οποία του είπε πως πρέπει να βγάλει από μέσα του τον κακό εαυτό και να διορθώσει ό,τι άσχημο είχε κάνει.

Αμέσως πήγε στους φίλους του τα ζώα και πήραν όλοι μαζί την απόφαση να τον βοηθήσουν. Κάθε ζώο πήρε από ένα

σπόρο και τον φύτευε εκεί όπου οι κάτοικοι της Γαλανούπολης είχαν κάψει το δάσος για να χτίσουν εργοστάσιο.

Και το Θαύμα έγινε! Η φύση δυνάμωσε τους σπόρους και πετάχτηκαν χιλιάδες πολύχρωμα λουλούδια. Για ανταμοιβή τα λουλούδια του έδωσαν μια ευχή:

«Άμα συνεχίσεις τη ζωή να μας χαρίζεις,

ανά δύο πόντους θα ψηλώνεις και

τη ζωή θα εξαπλώνεις.»

Έκπληκτος ο Ρίκος είδε πως αμέσως ψήλωσε. Η χαρά του ήταν τόσο μεγάλη που οι καλές του πράξεις συνεχίστηκαν και τον έφτασαν στο μέγεθος ενός **Γίγαντα**. Έφυγε από τη Γαλανούπολη και πήγε σε μια σπηλιά στη Γαλανερία, γιατί μόνο εκεί χωρούσε. Εκεί δίπλα υπήρχε ένας κρατήρας από ένα σβησμένο ηφαίστειο και έφτιαχνε το φαγητό του. Υπήρχαν και πολλά βράχια και συνεχώς σκουντουφλούσε πάνω τους, ο καλός μας ο ...Σκουντούφλης.

Μια μέρα, καθώς κοιτούσε τη φωτογραφία της μαμάς του, φύσηξε δυνατός αέρας και την έριξε στο ηφαίστειο. Τρέχοντας να την προλάβει, σκουντούφλησε κι έπεσε μέσα στο ηφαίστειο. Πέφτοντας, του έφυγε ένα κουμπί, το πήρε ο αέρας και εκσφενδονίστηκε στη θάλασσα της Γαλανερίας.

«Τα υπόλοιπα τα γνωρίζετε πολύ καλά. Όπως καταλάβατε, καλά μου παιδάκια, ο Ρίκος-Πιτσιρίκος ή αλλιώς Σκουντούφλης είμαι εγώ και αυτή ήταν η ιστορία της ζωής μου. Τώρα είμαι πολύ ευτυχισμένος που απέκτησα τόσους πολλούς και καλούς φίλους. Σας υπόσχομαι πως θα κάνω ό, τι μπορώ για της Γαλανερίας το καλό.»

Τα παιδιά ενθουσιασμένα φώναξαν όλα μαζί:

«Σ' αγαπάμε καλέ μας φίλε!»

«Η αγάπη και η φιλία
πάντα νικάνε την κακία
κι αν έρθει και η καλοσύνη
όλος ο κόσμος θα ομορφύνει.»

Λεύκωμα ζωγραφικής

Ευχαριστούμε θερμά τον εικαστικό του σχολείου μας, κύριο Γιάννη Μιτζέλο, για την εικαστική απεικόνιση του έργου μας:

- + Ο ήρωας μας στην παιδική ηλικία – Γαλανούπολη
- + Ο ήρωας μας στην ενήλικη ζωή (τη στιγμή που χάνει το κουμπί του) – Γαλανερία
- + Η τελική σκηνή της ιστορίας – το γλέντι στη Γαλανερία

«Για πάντα φίλοι...»

Σκηνές από το παραμύθι μας μέσα από τα μάτια των παιδιών...

ΑΝΤΙ ΕΠΙΛΟΓΟΥ

**«Με αγάπη και μεράκι
βάζεις στην τέχνη λιθαράκι.»**

Μπραϊνώ Μαθηνού

Σκιάθος 25/5/2015

Ένα μεγάλο ευχαριστώ στη δασκάλα και τους μαθητές της τάξης, που με τη φαντασία τους έδωσαν ζωή στη Γαλανερία μου και τη γέμισαν με χρώματα, φως και τραγούδια! [Β.Π]